

Časopis seminaristov Spoločnosti Božieho Slova

Misionár

Mladý

3

Leto 2011, ročník XVII.

www.mladymissionar.sk

Milý čitateľ,

v knihe Prísloví sa píše: „*Kto v lete zhromažďuje zásoby, je človek rozumný, kto drichme cez žatvu, je na hanbu.*“ (Prís 10,5) Leto je čas žatvy, ale i čas odpočinku. Zhromaždiť dostatok síl na nadchádzajúcich desať mesiacov je rovnako múdre ako zbierať úrodu, preto i odpočinku má svoje miesto v našom ročnom harmonograme. Časť z týchto dvoch mesiacov venujeme so spolbratmi na prípravu prázdnin a táborov pre deti. Je to príjemne strávený čas, ktorý zároveň na pár dní odbremení rodičov o ich ratolesti počas letných prázdnin. To je náš prínos pre „žatvu“. A čo sa odpočinku týka, tak tým je naša dovolenka, ktorú trávime s našimi príbuznými, priateľmi a spolubratmi. Tento rok je však trochu výnimočný. V lete je totiž na programe stretnutie mladých so Svätým Otcom v Madride, na ktoré sa chystajú aj niekoľkí z nás. Pre mňa osobne sú práve Svetové dni mládeže príkladom aktívneho odpočinku. Telo bude viac-menej odpočívať a duchovný život dostane príjemný doping. Či už pôjde o Madrid, alebo iné miesto a zážitky, prajem Ti, milý čitateľ, aby ten doping v duchovnom živote nestrácal na sile a intenzite počas celého roka.

Prajem vám za celý časopis krásne leto a veľa Božích milostí.

Frť. Michal, SVD

Mladý MISIONÁR

Ročník XVII., č. 3
Vydávajú seminaristi SVD
v Bratislave

Adresa:

Misijný dom Arnolda Janssena,
Krupinská 2,
851 01 Bratislava-Petržalka

e-mail: mladymisionar@gmail.com

Internet: www.mladymisionar.sk

Na čísle spolupracovali:

P. Marek Vaňuš, SVD; P. Karol Bošmanský, SVD;
Stanislav Orečný, SVD; Šimon Gajdoš, SVD;
Peter Fillo, SVD; Tomáš Gerboc, SVD;
Michal Vrták, SVD;
Veronika Perečková; Katarína Méryová

Grafika časopisu: Milan Toman, SVD

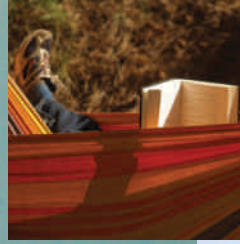
Foto obálky: Monika Šprláková

Kresba: Michal Žák

Fotky v časopise uvedené bez autora:
archív SVD; deviantart.com; filckr.com

Tlačiareň: Vydavateľstvo Michala Vaška (VMV)

Biblické okienko 4

Misijná krajina 9

Téma - konflikt 14

List z noviciátu 20

Misijné dobrovoľníctvo 30

Fotoriport 42

Boh v siedmy deň

odpočíval

Leto – čas prázdnin, dovoleník a oddychu. Niekto však povie: „Oddych? Taký luxus si nemôžem dovoliť...“ Je oddych skutočne luxus? Alebo je to niečo, čo Boh vpísal do poriadku stvorenia, a teda má svoje miesto v živote? Skúsme sa na tieto otázky pozrieť optikou Sv. písma, presnejšie príbehu samotného stvorenia, ktorý otvára Knihu Genézis.

Text: P. Marek Vaňuš, SVD

Foto: Lukáš Poláčik

Božie dielo

Stvorenie, ktoré opisuje prvá kapitola Sv. písma, sa deje v Božej réžii. Priam s precíznou starostlivosťou posvätný autor znázorňuje, ako zakaždým najprv zaznie Božie slovo a vzápätí sa dôsledne vyplní. Slovo je totiž nástrojom, ktorým Boh všetko tvorí a privádza k jestvovaniu. Dynamika stvorenia prechádza od tvorby priestoru pre život až k samotnému stvoreniu života.

Je obdivuhodné, akým veľkodušným spôsobom dáva Boh život. Neponecháva si totiž nad ním kontrolu. Dáva prvotný impulz a potom umožňuje, aby život pokračoval vlastnou cestou [napr. pri rastlinách sa kladie opakovaný dôraz na semeno, ktoré zaručuje odovzdávanie života, potom aj pri zmienke o zemi, vode či súši sa hovorí, že „vydávajú“ živé bytosti – porov. Gn 1,20.24]. Boh

robí veci plodnými, vkladá do nich schopnosť pokračovať v živote. Podobne požehnáva i živočíchy, aby sa reprodukovali bez zvláštneho Božieho zásahu. A nakoniec aj ľudské bytosti. Boh si nedrží „kľúče od života“ pre seba, ale veľkodušne ich dáva, aby boli stvorenia schopné odovzdávať život ďalej. Dáva život v hojnosti.

Boží pohľad

Boh však nielen tvorí, ale má zo stvorenia aj radosť. „A Boh videl, že je to dobré“. Často táto poznámka zostáva v úzadí, akoby zabudnutá. Pritom je zopakovaná v príbehu stvorenia sedemkrát. Má svoje poslanstvo. „A Boh videl...“ – jeho pohľad predpokladá určitý odstup [ako maliar či sochár hodnotia dielo z odstupu] a sprevádza ho prejav obdivu. Výraz „...že (je to) dobré“ je vlastne liturgické zvolanie žalmistu vzhľadom na Boha [porov. Ž 106,1; 107,1; 118,1.29; 136,1, kde zaznieva výzva „*Oslavujte Pána, lebo je dobrý...*“]. Na počiatku je to Boh, ktorý obdivuje stvorené veci. Teda pri

Na počiatku je to Boh, ktorý obdivuje stvorené veci

stvoreni nestanovuje iba poriadok, nezostáva iba pri vyvíjaní aktivity, pri konaní práce – ale ukazuje, že je schopným zastaviť sa, reflektovať, otvoriť svojím pohľadom priestor pre veci [t.j. určitým spôsobom pasívny úkon vzdialenia sa]. V Božej stvoriteľskej moci je tak ukrytá aj nežnosť, obdiv.

Boží odpočinok

Táto Božia schopnosť zastaviť sa, dať priestor obdivujúcemu pohľadu sa predlžuje v prvku siedmeho dňa, v odpočinku. Je potrebný jeden celý deň na obdivovanie toho, čo je „veľmi dobré“. To má dvojaký význam. Na jednej strane Boh voči sebe samému akoby kladie hranicu, limit vlastnej moci. Pracoval šesť dní a dost. Viac nerobí. Poukazuje na to, že je mocnejší ako jeho vlastná moc. Vie sa zastaviť.

Ovláda vlastnú vládu

– v tom spočíva skutočná všemohúcnosť:

v moci, ktorá dokáže kontrolovať samu seba,

dať si hranice. Tyran má

vždy potrebu ukázať svoju moc,

Boh však vládne s úctou a rešpektom [porov. Múdr 12,16-18:

„Tvoja moc je totiž základ spravodlivosti; a že vládneš nad všetkými, pôsobí, že si voči všetkým plný ohľadu. Lebo ty len vtedy ukazuješ svoju silu, keď ľudia neveria v dokonalosť tvojej moci... hoci si mocný panovník, súdiš láskavo a spravuješ nás s veľkou zhovievavosťou, lebo kedy len chceš, máš moc poruke“]. Miernosť je synonymom Božej všemohúcnosti. Koniec-koncov, Boh so všemohúcnosťou bez hraníc by bol skôr „na náš obraz“.

Na druhej strane odpočinok má význam aj vo vzťahu

Boha k svetu. Boh sa zastavuje, odmieta vyplniť úplne všetko. Otvára priestor, z ktorého sa stiahol, priestor autonómie života, do ktorého sa nemieša, priestor, ktorý je iný ako On. Svet, ktorý dokončuje, je svet, v ktorom ponecháva čosi nedokončené. Utvoril ho, aby sa uskutočňoval. Teda zakončuje tým, že podniká riziko. Završuje stvorenie stiahnutím sa: „*V siedmy deň Boh skončil svoje diela, ktoré urobil. A v siedmy deň odpočíval od všetkých diel, ktoré urobil*“ (Gn 2,2). Dve vety obsahujú dve odlišné slovesá dané do súvisu: zakončiť a odpočinúť si, stiahnuť sa.

Siedmy deň

Tri dni v príbehu rozprávania o stvorení sa dostávajú do popredia – dochádza v nich k organizácii času: v prvý deň je stvorený každodenný rytmus dňa a noci, večera a rána; vo štvrtom dni

okrem pripomenutia tohto rytmu je dodaný aj ročný rytmus, čiže sviatky, obdobia a roky, ktorý stanovujú hviezdy [a okrem toho je tu i zmienka o mesiacoch ako prieniku medzi dňami určenými slnkom a rokom určeným hviezdami]; no a v siedmom dni sa s dôrazom stanovuje týždenný rytmus, ktorý nesie aj určitú slovnú hru medzi výrazom „*sedem*“ [hebr. šeba] a „*oddychovať*“ [hebr. šabat]. V tomto prípade už nejde o rytmus plynúci z prírody, ale z Božieho rozhodnutia zastaviť sa v siedmy deň – a stáva sa to pre ľud zákonom: oddych siedmeho dňa je príkazom.

Zachovať šabat, čiže čas odpočinku [z hebr. šabat = „*prestať, zastaviť sa (ukončiť prácu), dodržiavať sobotu*“] značí prijať hranice, lebo to je základ. Keď sa Boh zastavuje, otvára priestor pre druhého, pripravuje pre rozvoj druhého, pre možnosť vzájomnej komunikácie a výmeny. Ona je možná vtedy, keď každý prijíma hranice svojej aktivity, keď si volí cestu miernosti, ktorá rešpektuje priestor druhého. Ludstvo je teda stvorené pre šabat, čiže pre miernosť, v ktorej je možné budovať pokojný svet. Zachovať oddych – dokázať povedať dosť vlastnej pracovnej aktivity, inými slovami znamená uskutočňovať svoje povolanie „*byť na Boží obraz*“.

Predstavujeme...

Milí priatelia, predstavujeme Vám našich troch nových postulantov.

Juraj Begany

Vo Svätom písme sa píše: „Z jeho plnosti sme my všetci dostali milosť za milosťou.“ (Jn1,16) Jedna z týchto milostí je, že som bol prijatý spolu s dvo-

mi ďalšími do postulátu Spoločnosti Božieho Slova.

Uvedomujem si, že mám za čo ďakovať a prosím vás, aby ste sa za nás troch modlili.

Narodil som sa na západnom Slovensku v Senici, v nedeľu 24. decembra 1989, ako druhé dieťa. Po základnej škole, ktorú som absolvoval v rodnom meste, som začal študovať na Gymnázium Jána Bosca v Šaštíne. Už na tejto škole a dva roky po nej som hľadal moje miesto v Božích plánoch. Môžem potvrdiť, že platí veta: „Cesty Pánove sú nevyspytateľné.“ Každé hľadanie dačo prinesie. Len Pán vie, čo to bude a preto sa to snažím dennodenne objavovať.

Kamil Fuchs

Pochádzam zo Spišského Podhradia. Narodil som sa 15. nov. 1983 v Prešove, kde sme predtým bývali, ako tretie dieťa z ôsmich. Mám štyroch bratov a tri sestry.

Vďaka kresťanskej výchove a pretrvávajúcemu Božiemu hlasu vo forme

záujmu o zasvätený život som sa rozhodol pre vstup do misijnej Spoločnosti Božieho Slova. Myšlienka na misie sa vo mne hlásila už dlhšie, ale posilnila ju predovšetkým skúsenosť s inými kultúrami počas môjho štúdia teológie v Rakúsku. Boli tam totiž kňazi z rôznych častí sveta, ktorí si robili doktoráty. Prípravu na život v reholi a na budúce určenie začínam v dôvere v Božiu pomoc, požehnanie a milosť.

Matej Reiner

Pochádzam zo spišskej obce Markušovce. Božím batolaťom som už 22 rokov.

Náš Pán ma niesol základnou, strednou i vysokou školou. Som vďačný, že mi doprial trojročné štúdium informatiky na univerzite v Košiciach. Počas nekonečných pádov a výstupov som si čoraz viac uvedomoval, aký je Pán mocný, ale k tomu, aby bol oslávený potrebuje aj naše ruky. A tak, povzbudený citátom zo Svätého písma: „Pánovi zver svoje cesty a jemu dôveruj, on sa už postará,“ (Žalm 37, 5), som sa rozhodol vystúpiť z loďky svetského života a ako svätý Peter kráčať za Ježišom po rozbúrenom mori.

Ďakujem všetkým, prostredníctvom ktorých ma Pán viedol a vedie životom, že počúvajú Boží hlas srdcom. Rád by som poprosil aj o modlitby, za nás, ktorí sme sa rozhodli kráčať cestou učeníkov, a za tých, ktorí hľadajú cestu, na ktorú ich povoláva Pán, aby mu dobre načúvali, rozpoznali Božiu vôľu a tak spolupracovali na úžasnom pláne spásy.

Modrý dom

Text: Šimon Gajdoš, SVD

Čapajevova ulica, verejnoprospešné služby, hasiči, Lidl... To sú miesta obkolesujúce tzv. Modrý dom. A ja som si tento Modrý dom (meno má odvodené od modrej fasády) vybral ako svoje misijné pôsobenie v Bratislave. Každý bohoslovec by mal mať totiž počas svojho štúdia nejakú službu. V Modrom dome bývajú prevažne rómske rodiny, čo bol pre mňa ďalší dôvod, prečo som si vybral túto činnosť. Nešiel som do toho prvý, predomnou tam chodili iní spolubratia, a tak som mal aspoň akú-takú predstavu, čo ma bude v Modrom dome čakať. A čo sa tam vlastne robí? Odkedy tam som?

Modrý dom navštevujem od decembra 2009, a tak už mám nejaké skúsenosti. Za rok sa dá s ľuďmi zblížiť, skamarátiť. Zdá sa, že bez kamarátstva sa nedá spolupracovať, pretože vzťahy sú chladné. Asi najviac zblížujú spoločné výlety a zážitky na nich. To platí aj o Modrom dome. Pokiaľ sa chcete viac priblížiť k deťom, a vo všeobecnosti, k tamojším obyvateľom, je potrebné s nimi niečo zažiť. No aby to nevyznelo tak, že chodíme iba po výletoch alebo sa hráme, treba dodať, že máme pre nich i vzdelávacie aktivity. Tie si pripravujeme sami vopred alebo spoločne na mieste. Pracujeme s ľuďmi všetkých vekových kategórií. Podľa príslovia „Ohýbaj ma mamko...“ sa snažíme veľa času venovať deťom a mladým vo veku od 5 do 21 rokov. Koľko je tam mládeže neviem, pretože stále sú tam nejakí „noví“.

Náš prístup k nim je nízkoprahový, t.j. znižujeme sa určitým spôsobom pre ich dobro. Znižujeme sa tak, že pripravujeme pre nich aktivity, ktoré ľahko pochopia. Teda cieľom programu je rozvíjať schopnosti a zručnosti, ktoré podporujú

osobný rozvoj a zvyšujú šance na úspešné zvládanie nárokov prostredia. Snažíme sa ich motivovať výletmi alebo prekvapeniami. Samozrejme úplne najlepšie by bolo, keby to deti robili z vlastnej iniciatívy.

Asi ste si všimli, že píšem o aktivitách v množnom čísle. Je to preto, že som súčasťou tímu dobrovoľníkov v rámci občianskeho združenia Mládež ulice. Máme teda svoju štruktúru a hierarchiu, aby to vôbec fungovalo.

A čo mi táto práca dáva? Samotná otázka je pre mňa dôležitá.

A tiež odpovede na otázky, prečo tam chodím a aký mám cieľ? Sú dôležité najmä vo chvíľach, keď odchádzam z rôznych dôvodov frustrovaný. Naučil som sa tam byť kreatívny, pretože ako dobrovoľník si chystám rozličné aktivity pre deti. Potom som sa učil pripravené veci aplikovať priamo v teréne. Je to iné ako ovládať teóriu. Deťom sa väčšinou nechce, a tak je potrebné namotivovať ich a zaujať. Nie vždy to funguje, a tak sa stáva, že človek má akýsi pocit neužitočnosti. Vtedy sa učím pokore, trpezlivosti alebo určitému pozitívnemu nadhľadu. Taktiež som sa zbavil predsudkov a strachu z Rómov, prostitútok a narkomanov, ktorých tam občas stretávam. Takáto skúsenosť vás môže iba obohatiť a keď máte šťastie, na oplátku ste obohatením pre druhých.

EKVÁDOR

Text: P. Karol Bošmanský, SVD
Foto: P. Ľudovít Feja, SVD

Ekvádor je juhoamerický štát, ležiaci na severozápade kontinentu. Pomenovanie Ekvádor pochádza zo španielčiny (equator = rovník). Krajina susedí s Kolumbiou a Peru. Chrbticu krajiny tvorí pásмо Ánd so zasneženými vrcholmi, z ktorých mnohé sú činnými sopkami. Na východe krajiny pramení viacero prítokov Amazonky. Ku krajine patrí aj súostrovie Galapágy, ktoré leží asi tisíc kilometrov západne od pobrežia v Tichom oceáne. Toto súostrovie prezentuje vo svojej divokosti krásu pôvodného života. Nikde na svete nenájdete také bohatstvo prehistorickej ríše zvierat.

Mnoho ekvádorských miest bolo vyhlásených za svetové dedičstvo. Hlavné mesto je Quito a žijú v ňom takmer dva milióny obyvateľov. Nachádza sa v ňom chýrny kamenný pamätník a čiara na skalnatom námestí, ktorá upozorňuje, že tadiaľ prechádza rovník. Podnebie v džungli na pobreží je tropické, v horách je chladnejšie a suchšie. Teplota závisí od nadmorskej výšky.

Z dejín vieme, že v 15. storočí bolo územie dnešného Ekvádoru pripojené k ríši Inkov, ktorí tu zaviedli svoj jazyk kečua, ktorým sa v krajine hovorí doteraz. Potom Španieli v roku 1533 porazili Inkov a Ekvádor ovládli. Až v roku 1822 sa krajina stala nezávislou ako súčasť konfederácie, Veľká Kolumbia, ku ktorej patrila aj Vene-

**Krajina je bohatá
na nerastné suroviny
ako zlato, striebro,
meď a ropu**

zuela. V roku 1830 sa Ekvádor osamostatnil úplne. O dva roky neskôr bolo pripojené súostrovie Galapágy. V 19. a 20. storočí prešla krajina obdobím politickej nestability, s ktorou sa doteraz úplne nevysporiadala. Dnes je republika administratívne rozdelená na 24 provincií. Ekvádor má nesmierne prírodné bohatstvo. Je považovaný za jednu zo 17 krajín, kde je sústredená väčšina biodiverzity na Zemi. Krajina je bohatá na nerastné suroviny ako zlato, striebro, meď a ropu. V posledných rokoch dochádza k rozvoju priemyslu. Rozbehlo sa spracovanie železa a ocele, pestovanie poľnohospodárskych plodín ako káva, banány, kakao, cukrová trstina a nezaostáva ani lov rýb.

Rozloha krajiny je asi šesťkrát väčšia ako naše Slovensko

Ako uvádza kardinál Tomko, misijná činnosť v Ekvádore sa začala v 16. storočí. Prvé biskupstvo v Quite sa zriadilo už v roku 1545 a v roku 1599 začali jezuiti evanjelizovať hornú Amazóniu, kým v centrálnej oblasti okolo hlavného mesta zakladali školy, ktoré vychovávali vzdelaných kresťanov. Po získaní samostatnosti v roku 1822 zažila Cirkev v Ekvádore ťažké obdobie a začiatkom 20. storočia aj prenasledovania. Medzitým však misijná práca medzi pôvodným obyvateľstvom pokračovala. Pred prvou svetovou vojnou uzavrela Svätá stolica so štátnou mocou tzv. *modus vivendi* (v prekl. spôsob života), aby tak zamedzila nepriateľské kroky proti Cirkvi. Po prvej svetovej vojne bola v Ekvádore založená Katolícka univerzita a v roku 1953 krajina dostala prvého kardinála.

V súčasnosti je tu 24 cirkevných správnych jednotiek, medzi ktorými

jedna tretina je stále ešte v stave rastu k diecéze, teda pod správou rímskej Kongregácie pre evanjelizáciu národov.

Pôsobenie SVD v krajine

Zakladateľ Spoločnosti Božieho Slova Arnold Janssen poslal prvých dvoch misionárov do Ekvádoru už koncom 19. storočia. Politické pomery a náhla smrť jedného z misionárov zmarila vtedajšie plány misijnej činnosti. Až v roku 1962 začala v tejto krajine sústavne pôsobiť naša Spoločnosť s novými perspektívami. Svoju činnosť založili misionári SVD na prioritách a charizme Spoločnosti. Na základe dohovoru s biskupmi a možnosťami v krajine začali svoju neľahkú, ale systematickú prácu, ktorá bola zo začiatku sústredená na farách. Postupne vytvorili Biblický apoštolát a začali vydávať časopis *Spiritus* a vykonávať aktívnu činnosť v hnutí Spravodlivosť a pokoj.

Indiáni Salasacas na trhovisku

Náboženské prejavy sú tu juhoamerického rázu s niektorými africkými prvkami. Naši misionári vykonali doteraz v krajine veľký kus práce. Ich misijná činnosť znamená pre krajinu aj jej veľké kultúrne povznesenie. V hlavnom meste Quite je sídlo provinciálneho vedenia, misijnej prokúry, stredisko biblického apoštolátu, stredisko misijnej animácie, apoštolát povolání, misijná knižnica, sídlo noviciátu, kde sa v súčasnosti nachádza 8 novicov a dom pre výchovu postulátov. Hlavné mesto je súčasťou centrálného dištriktu, kde sa nachádzajú aj tri veľké farnosti, ktoré vedú naši misionári.

V ekvádorskej provincii sa postupne vytvorilo päť dištriktov:

1. Distrito Central
2. Distrito Norte
3. Distrito Austral
4. Distrito del Subtropico
5. Distrito del Litoral

V Ekvádore doteraz pracovali dvaja misionári zo Slovenska. Prvý z nich bol P. Pavol Janda. Bolo to v čase, keď nebola organizovaná misijná činnosť tak ako dnes, a tak chýbajú podrobné informácie o jeho práci. Ďalším slovenským misionárom, ktorý pracoval v Ekvádore je P. Ludovít Feja (1969), ktorý bol vysvätený za kňaza v roku 2001. Dostal misijné určenie do Ekvádoru a svoju činnosť vykonával vo štvrtom dištrikte (Distrito del Subtropico) vo farnosti sv. Františka Asiského v diecéze del Babahoyo.

Spoločnosť Božieho Slova má v súčasnosti v Ekvádore 56 členov. Z toho je 42 kňazov, jeden rehoľný brat, päť bohoslovcov a osem klerikov novicov.

Biblické centrum SVD v Ekvádore

Pohľad na rovník

Farnosť SVD na Caupicho

Starosť o prežitie sa rieši predajom ovocia

Základné informácie:

Oficiálny názov:

Ekvádorská republika (República del Ecuador)

Štátne zriadenie:

Prezidentská republika

Hlavné mesto:

Quito (2 mil. obyvateľov)

Počet obyvateľov:

14 790 600 (údaj z roku 2010)

Národné motto:

„Boh, vlasť a sloboda“

Oficiálne platidlo:

americký dolár (USD)

Vierovyznanie:

95 % katolíci, 5 % protestanti a animistim

Obyvateľstvo:

60 % mestici, 25 % Indiáni, zostatok tvoria Európania a Afričania

Úradné jazyky:

španielčina

Priemerná dĺžka života:

u mužov 72 rokov, u žien 78 rokov

Dojčenská úmrtnosť:

22 ‰

Priemerný vek členov provincie je 46 rokov. Z celkového počtu členov pracuje vo farskej pastorácii polovica.

Na záver možno uviesť, čo konštatuje aj kardinál Tomko, že Ekvádor patrí medzi tie krajiny Južnej Ameriky, v ktorých je vysoké percento katolíkov a málo takých skupín domorodcov, ktorí potrebujú ešte prvú evanjelizáciu. Väčšina obyvateľov však potrebuje „novú“ evanjelizáciu, ktorá by pomohla prehĺbiť znalosti viery a ľudovú nábožnosť, vzbudiť domáce povolania a všetkých otvoriť pre misijné potreby. Je potešiteľné, že pomaly tu dorastajú aj domáci kňazi, ktorí sú nádejou pre budúcnosť krajiny.

Vlajka Ekvádoru vychádza z niekdajšej vlajky Veľkej Kolumbie. Aby sa odlíšila od súčasnej vlajky Kolumbie, bol do jej stredu pridaný ekvádorský štátny znak z roku 1845. V ovále je krajina v prirodzených farbách – more s parníkom, zelené pobrežie a v pozadí snehom pokrytý vulkán Chimborazo. Loď je pripomienkou toho, že v Ekvádore bol postavený prvý námorný parník na západe Južnej Ameriky; inak je to symbol lodnej dopravy a obchodu. Za oválom sú dve dvojice ekvádorských vlajok, vavrínová a palmová ratolesť, pod nimi je zväzok prútov so sekerou, symbol republikánskeho zriadenia. Hore sa nachádza andský kondor, symbol sily. Žltá farba predstavuje bohatstvo krajiny, slnečný svit a obilné polia, modrá znamená oblohu, vody oceánu a riek, červená krv mučeníkov za slobodu.

Zaujímavosti krajiny

Foto: internet

- Ekvádor je najväčším svetovým producentom balsového dreva a štvrtým najväčším vývozcom banánov.

- Ekvádoru patrí súostrovie Galapágy. K súostroviu patrí aj neobývaný ostrov Espaňola. Je to raj vzácnych druhov zvierat a vtákov, ktorý už desaťročia priťahuje návštevníkov. Súostrovie má jedinečnú prírodu, ktorú medzi inými študoval aj Charles Darwin. Je prísne chránenou morskou rezerváciou.

Foto z hora nadol: súostrovie Galapágy; korytnačky slonie, žijúce len na súostrovi Galapágy; papagáj Ara; sopka Cotopaxi (5897 m.n.m)

- V Amazonskom pralese v povodí rieky Napo žijú, napr. vačice, neuveriteľné množstvo papagájov, hadov a krokodílov.

- Na území Ekvádoru je viac než 30 činných sopiek, vrátane najvyššieho vrcholu Chimboraza. Sopka Cotopaxi je jednou z najvyšších sopiek na svete.

Ako ukuť zdravé vzťahy III.

– konflikt –

Text: Stanislav Orečný, SVD
Foto: internet

Keď počujeme slovo konflikt, hneď sa nám v myslí vybaví obraz niečoho negatívneho či nepríjemného. Často ho vo svojom každodennom živote vedome vnímame ako niečo zlé a nepotrebné, ako niečo, čomu sa treba za každú cenu vyhnúť. Konflikt je však nevyhnutnou súčasťou ľudských vzťahov a ľudského dozrievania. Pravdepodobne sa vám toto tvrdenie zdá divné. Aby sme ho správne pochopili, v tomto čísle Mladého Misionára budeme spolu uvažovať o potrebe a význame konfliktu pri budovaní zdravých vzťahov.

Páter Martin Padovani, SVD vo svojej knihe Hojenie zranených vzťahov píše o konflikte ako o potrebnom a nevyhnutnom prvku pri budovaní zdravého vzťahu. Medzi ľuďmi vzniká totiž pri budovaní vzťahu srdečnosť a súčasne i určité vzťahové napätie, ktoré sa nesmie ani potláčať, ani sa mu nesmie dať voľný spád. Konflikt, ktorý má napomáhať pestovaniu zdravých vzťahov, musí byť vždy pod kontrolou. Taký konflikt, ktorý je bez zábran, môžeme nazvať násilím a násilie vzťahy nespevňuje, ale ničí.

Evanjeliá nám ponúkajú momenty, keď môžeme vidieť Ježiša v konflikte – najčastejšie s farizejmi a zákonníkmi. Ježiš však ani raz nie je predstavený ako násilník. Najlepšou cestou ako správne pochopiť význam a nevyhnutnosť konfliktu vo vzťahoch je meditovať o Ježišovom postoji a správaní. On sa pred konfliktmi ani neskrýval, na druhej strane ich ani umelo nevyhľadával. Ku konfliktu sa staval tvárou v tvár – citlivo komunikoval a otvorene načúval, a predovšetkým miloval ľudí. Toto je základný predpoklad pre

zdravé a zrelé zvládnutie a pochopenie konfliktu: milujúco, citlivo a otvorene komunikovať a načúvať. Páter Padovani to podrobnejšie vysvetľuje, keď hovorí že: „Umlčané konflikty sú smrtonosné. Zdravé konflikty môžu byť spásanosnou milosťou, pomocou ktorej pôsobí Božia uzdravujúca sila.“ Človek je bytosť, ktorá žije vo vzťahoch a zo vzťahov, a teda sa potrebuje zdieľať s druhými. Konflikt môže vzťah budovať tam, kde sú obe strany otvorené pre úprimné zdieľanie a kde sa uvedomelo pestuje vzťah úcty k druhému. Deštruktívne konflikty vyrastajú z neochoty úprimne zdieľať svoj život s druhými a z postoja neúctivosti voči druhému – tam, kde sa bezcitne mlčí, tam všetko vädnú a vysychá. Konflikt pomáha pomerne jasne indikovať, či vzťah je povrchný a strnulý alebo smeruje do hĺbky a krásy.

Podľa pátra Padovaniho je konflikt „tvorivou stránkou ľubovoľného vzťahu“, pretože pomáha človeku spracovať nehody a spory, a tiež odhaliť nesprávne, zväčša domýšľavé interpretácie vzájomných postojov. Zdravý konflikt by sme mohli nazvať otvorenou konfrontáciou, ktorá smeruje k nájdeniu pravdy. Teda nie je dôležité presadzovať len svoj názor a svoje túžby, ale vedieť si vypočuť a snažiť sa pochopiť toho druhého, aby sme spolu dokázali nájsť pravdu. Hľadanie pravdy si vyžaduje často otvorenosť začať konflikt. Je však nesprávne z prehnanej horlivosti po pravde konflikty umelo produkovať. Jednoducho musíme pochopiť, že konflikt nie je samoučelný, ale že má napomôcť rastu našich vzťahov.

**Zdravé konflikty
môžu byť
spásanosnou
milosťou**

Konflikt pre nás predstavuje mnohé výzvy. Po prvé je to obrovská výzva k učeniu sa empatie, citlivosti a úcty voči druhému i sebe samému. Toto nás privádza k druhej výzve: netúžiť ovládať bližného ani sa nenechať ním ovládať. Tak si človek zachová svoju identitu. Treťou výzvou je uvedomenie si, že konflikt nie je obranným útokom, ale tvorivým procesom vyzrievania vzťahu. Preto tu treba pochopiť, že strach a úzkosť sú len parazity, ktoré do zdravého vzťahu nepatria. Štvrtá výzva vychádzajúca z úprimnosti pozýva k ochote prestať sa vyhovárať a byť čestný. Konflikty prinášajú do vzťahov vždy aj zranenia – je to normálne. Nenormálne je jedine to, ak sa zranenia zámerne vyrábajú, ak sa vedome škodí bližnému – vtedy sa veľmi ťažko hoja.

Sám Ježiš niekedy svojou úprimnosťou ranil city druhých – robil to však

s láskou a citlivosťou. Nikdy nechcel ľuďom ublížiť. Chcel ľuďom poukázať na pravdu, ktorá má moc vyslobodiť (Porov. Jn 8,32). Nepovedal, že pravda nebude bolieť. Pravda často bolí, no neusmrcuje. A toto nás vedie k ďalšej výzve – konflikt nás musí viesť k sebareflexii. Len ten, kto sa dobre pozná, vie, čo má vo svojom vnútri pestovať a čoho sa musí zbaviť. Najúčinnější cestou k zdravej sebareflexii je každodenné spytovanie svedomia. Spytovanie svedomia je univerzálnou pomôckou, ktorá pomáha pochopiť nielen túto poslednú výzvu, ale v ktorej sa zbiehajú všetky vyššie spomenuté výzvy.

Tam, kde žije človek, tam bude vždy i konflikt. Po uvedení pravého významu a chápania konfliktu môžeme

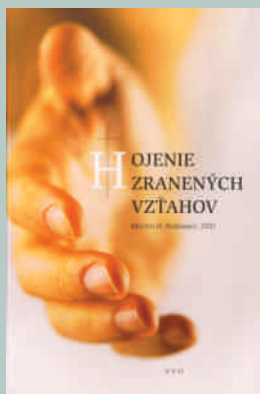
smelo povedať, že konflikt je nielen nutný ale i nevyhnutný pre náš rast vo vzťahoch. Každý z nás si však do svojich vzťahov prináša svoj pohľad na chápanie konfliktu. Zväčša sa konflikt chápe ako niečo negatívne a niekedy priam ako hriech. Čo nie je správne. Je preto dôležité reflektovať nad tým, aké bolo zvládanie konfliktov v našej rodine. Uvedomenie si tohto pozadia nám môže pomôcť, aby sme do svojich vzťahov prinášali dobré techniky zvládania konfliktu a tých negatívnych sa zbavili. Zrelý človek prináša do konfliktu zdravú atmosféru. V zdravej atmosfére vyrastajú zrelí ľudia.

Na záver tohto uvažovania prajem nám všetkým, aby sme dokázali i v konfliktných situáciách žiť ako oprávdiví ľudia a autentickí kresťania.

Praktické rady pátra Padovaniho pre rast v konfliktoch

- „Načúvaj druhej osobe sústredene.
- Požiadaj o objasnenie toho, čo táto osoba hovorí, myslí si, cíti, vníma a potrebuje.
 - Buď zdvorilý.
- Vyjadri svoj nesúhlas bez toho, žeby si to urobil nemilo.
- Nepoužívaj nadávky či urážlivý, sarkastický jazyk.
 - Neprerušuj toho, kto hovorí.
 - Zmierni precitlivosť.
 - Vo výrokoch nepoužívaj slová „vždy“ či „nikdy“.
- Používaj výroky obsahujúce „ja“ miesto výrokov obsahujúcich „ty“.
 - Keď sa konflikt vymyká spod kontroly, požiadaj o oddychový čas, avšak urči čas na návrat ku konfliktu“.

Hojenie zranených vzťahov; autor: Martin H. Padovani SVD

Teoretické pozadie i praktické rady vedúce k uzdraveniu narušených vzťahov. Autor zo svojej vlastnej bohatej, takmer štyridsaťročnej skúsenosti klinického psychológa a poradcu v oblasti rodinnej

terapie pozná dôsledky narušených vzťahov a chce pomôcť nielen tým, ktorí prichádzajú k nemu osobne, ale všetkým, ktorým sa táto kniha dostane do rúk.

Knihu si môžete zakúpiť v kníhkupectve Verbum, v Nitre na Kalvárii, alebo cez internet: www.verbum.svd.sk

„effeta ... otvor sa!“

V piesni Hany Hegerovej sa spieva: „Keď život zas vyzve ma: Tak konečne účtuj a zaplať dane! V ten deň chcem povedať: Žila som správne ...“ Pieseň hovorí nielen o speváčkinom živote, ale i o našich životoch.

Text a Foto: Tomáš Gerboc, SVD

Kto z nás si však môže povedať, žil(a) som správne. Veď máme desať, možno pätnásť alebo hoci aj tridsať rokov. Hana ich má viac a tak už možno môže.

Alebo aj taký Abrahám by mohol. Podľa Písma mal 175 rokov, keď „zomrel v peknom veku, starý a uspokojený životom.“ Aj o kráľovi Dávidovi nám Písmo hovorí, že „zomrel v krásnej starobe, obdarený vekom, bohatstvom a slávou.“ Nežil vždy tak, ako mal, ale dokázal aj po páde povstať a odprosiť Boha.

Čo ale patrí k takémuto správne, peknému životu, ktorý by bol uspokojivý a zavŕšený krásnou starobou? Máte pravdu, to je ešte ďaleko. Ale budujeme to dnes. Včera, predvčerom, budúci týždeň... Ale aj v dnešný

Abrahám, či vlastne vtedy ešte len Abram, počul Boha a odišiel. Nepýtal sa, hoci poznal iba smer. Neprotestoval, ale dôveroval. Možno mal obavu, či aj viac – veľký strach – ale urobil presne, presne tak, ako videl a počul, že to je správne. Dávid mal svoje predstavy, ale podriadil sa Bohu. Aj oponoval, urobil si po svojom, ale nakoniec bol Boh tým, ktorému patrí večná chvála, a Dávid to uznal.

**„Otvor mi oči,
aby som
pozoroval divy
tvojho zákona. ...
neskrývaj predomnou svoje
predpisy.“**

Ž 119

Každý z nás dostáva do života povolanie. Povolanie k životu, k šťastiu, k pomoci ostatným, k tomu, aby sme rástli intelektuálne, spoločensky, citovo... Jednoducho, aby sme rástli. Rástli v láske k človeku i Bohu. To je zmysel života, to je pekný, správny a bohatý život. Na začiatku však mu-
jeden veľmi dôležitý krok.

Týmto krokom spustíme zelenú na semafore, vpustíme čerstvý vzduch do vydýchanej izby, či zažneme svetlo v temnej komore. Týmto krokom je otvorenie sa. Effeta!

To musel pochopiť Abram, aby sa mohol stať Abrahámom. Otvorenie bolo potrebné aj pre Dávida, aby mohol Boh konať s ním i za neho. A o tomto otvorení sa v živote, ktorého rekapitulácia prichádza na záver, spieva i Hana Hegerová. Nie je to len ako zažatie svetla, či otvorenie okna. To je len na chvíľu. Na niekoľko minút, či hodín. Effeta musí do nášho života prichádzať denne, a počas celého dňa.

Ráno, keď vstávam a modlím sa, mám myslieť na dnešný deň, na to, čo mi Boh dnes doň vloží – ako to ja prijmem a využikujem. I potom, keď pijem kávu, či čítam noviny, by som mal byť pripravený a otvorený na Božie pôsobenie. Keď som v škole, či v práci, Boh koná i tam a je len na mne, či to postrehnem – či to budem chcieť postrehnúť – či si otvorím srdce!

Úsmev a citlivé srdce pre kohokoľvek, ochotná ruka k čomukoľvek a čas, ten, ktorého máme dnes tak veľmi málo (alebo sa nám to iba zdá? - veď niekedy ním len tak plytváme) kedykoľvek.

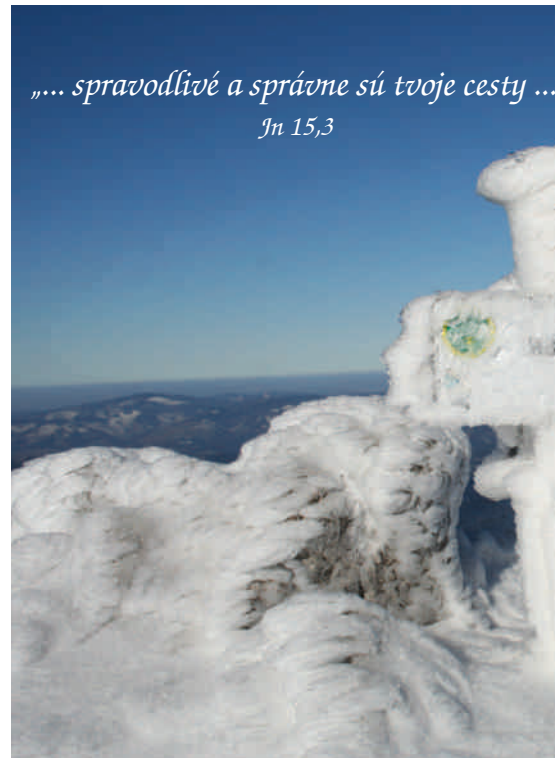
A nie len to. Ešte i niečo viac – nie len dať srdce, ale dať seba samého. Boh si mnohých volá k zasväteniu. K povolaniu žiť s Bohom, u Boha v dnešnom svete, pre ľudí. Možno som už zašiel príďaleko, ale aj povolanie k rehoľnému životu, ku kňazstvu prichádza najskôr cez otvorenie sa. Aby

Boh mohol konať i v tvojom živote a povolať Ťa k sebe, potrebuje otvorenú bránu. Opäť si spomínam na jednu pesničku – „... tak otvor bránu, lebo ju rozbijem ...“ – no toto nie je štýl Boha. On bude klopať a čakať, posielat posolstvá i rôzne duchovné dary, ale nebude nič rozbíjať. Preto je len na nás, je len na mne a len na tebe, či si povieme Effeta a otvoríme sa Bohu. A potom s ním môžeme prežiť úžasné, plnohodnotné chvíle pokoja a radosti, a ak aj prídu starosti, trápenie a smútok – cez tú otvorenú bránu príde Ten, ktorému sme ju otvorili a On už pomôže!

A tak spoločne denne kričme – EFFETA!, a nechajme sa prekvapiť, čo všetko nám Boh pripraví ... aby sme raz mohli aj my spievať: Žil/žila som spráá-ááááávne!

„... spravodlivé a správne sú tvoje cesty ...“

Jn 15,3

Modlitba Benedikta XVI. za duchovné povolania

Otče, daj aby sa medzi
kresťanmi
zrodili mnohé sväté povolania
na kňazstvo,
ktoré budú udržiavať živú vieru
a uchovajú vďačnú spomienku
na tvojho Syna Ježiša
prostredníctvom ohlasovania
jeho slova
a vysluhovania sviatostí,
ktorými neustále obnovuješ
svojich veriacich.
Daj nám svätých služobníkov
tvojho oltára,

aby sme boli pozornými a horlivými
strážcami Eucharistie,
sviatosti najvyššieho Kristovho
daru na spásu sveta.
Povolaj služobníkov tvojho
milosrdenstva,
ktorí prostredníctvom sviatosti
zmierenia
budú rozširovať radosť z tvojho
odpustenia.
Učiň, Otče, aby Cirkev s radosťou
prijala
mnohé vnuknutia od Ducha tvojho
Syna,
a ochotne sa riadila jeho
usmerneniami,
starala sa o povolania do kňazskej
služby
a rehoľného života.
Pomáhaj biskupom, kňazom,
diakonom,
zasväteným osobám a všetkým
pokrsteným v Kristovi,
aby verne plnili svoje poslanie
v službe evanjeliu.
O to ťa prosíme skrze Krista, nášho
Pána. Amen.
Mária, Kráľovná apoštolov,
oroduj za nás!

*... i keď ich niekedy neviem
hneď rozlúštiť ...*

Za múrmi kláštora

Všetkých Vás srdečne pozdravujeme poslednýkrát z nášho vidinského noviciátu. Tak ako po iné roky naši spolubratia, aj my sa s Vami lúčime v letnom čísle, pretože po lete nás čaká skladanie našich prvých rehoľných sľubov.

Máme za sebou ďalšie 10-dňové duchovné cvičenia a veľa zaujímavých aktivít. Naším exercitátorom bol páter provinciál Ján Halama, SVD. Okrem duchovných cvičení sme nezanedbávali ani obnovu a starostlivosť o naše okolie. Stavba skleníka a tiež výmena novej brány prebehli úspešne.

Na Velkú noc sme pohostili u seba P. Thomasa, SVD a vtedy ešte diakona Johnnyho, ktorí chodili do susednej dedinky slúžiť veľkonočné obrady a tak priniesli radosť z Kristovho víťazstva i tam. Dvaja z nás, Patrik a Gorazd, im pomáhali ako miništranti. Vo Vidinej

Ešte nás čaká veľa práce v záhrade a okolo kaštieľa. Začali sme aj s chovom oviec. Ešte si na seba zvykáme - ony na nás a my na ne. „Dobrým pastierom“ sa stal novic Patrik.

Naš francúzsky park

Noviciát je časom modlitby

Budúci skleník

prežili zase Velkú noc Martin a Tomáš; prvýkrát mimo svojho domova.

Opäť sme mali možnosť pohostiť našich spolubratov z Maďarskej provincie, ktorí k nám prišli koncom apríla. A oni zasa pozvali nás na návštevu k nim do Maďarska, predovšetkým na diakonskú vysviacku indického spolubrata fr. Lourduraja Chavvakula, SVD, ktorý bol spolužiakom našich dvoch indických spolubratov, ktorí študovali na Slovensku.

Medzi misijné zapálenie patrila aj návšteva misionára P. Pavla Hudáka, SVD, ktorý pôsobí na Filipínach už tretí rok a taktiež i misijná animácia pátra Jozefa Strečka, SVD.

Počas slávnosti udeľovania sviatosti birmovania vo vedľajšej farnosti v Brezničke sme asistovali otcovi biskupovi Mons. Vladimírovi Filovi ako miništranti.

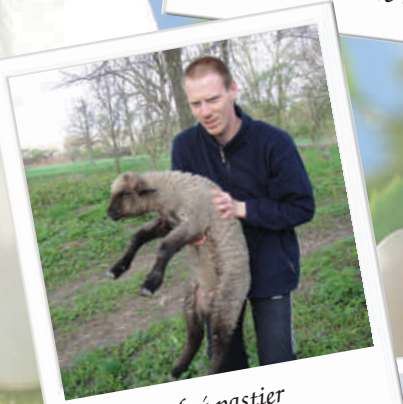
Tešíme sa z našich verbistov novokňazov. Tým viac, že sme boli prítomní na vysviacke v Nitre a spolu

s vami sa modlíme za službu, ktorá im bude zverená.

Prijímačky na Teologickú fakultu v Bratislave máme už za sebou a tak budeme potrebovať vaše modlitby i naďalej pri našich štúdiách v hlavnom meste. S pozdravom Martin, Tomáš, Gorazd a Patrik

Hľadali sme ihlu

Dobry pastier

O záhradku sa treba starať

Muž so železnou maskou

Na výlete v Maďarsku

angelus

modlitbové spoločenstvo

... Záštitu nad Modlitbovým
spoločenstvom Angelus prevzala Subkomisia
pre pastoráciu povolání pri KBS
...Apoštolské požehnanie nám udelil
otec biskup Mons. Tomáš Galis

“Po stáročia kresťanská zbožnosť pripomína
každý deň odriekaním modlitby Angelus
Domini (Anjel Pána) vstup Boha do dejín
človeka. Nech sa táto modlitba stane vašou
modlitbou, každodenne meditovanou.”

Ján Pavol II

Modlitbové spoločenstvo

je tu pre mladých, ktorí

... sa pýtajú, aká je ich cesta k s

... sa pýtajú, či ich Pán povoláva

k zasvätenému životu alebo žiť a

slobodný pre Pána?

... majú odvahu hľadať Boha

vo svojom živote

ANGELUS

svätosti?

k manželstvu,

ko

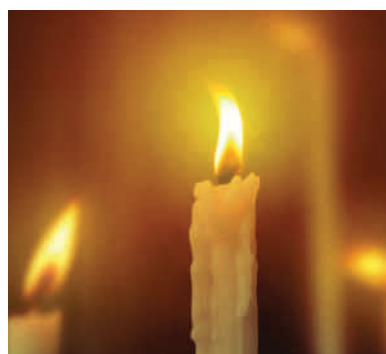
šie volanie

PRIHLÁŠKA

Ako sa najjednoduchšie prihlásiť?

... pošli e-mail na adresu angelus@angelus.sk

Ako funguje Angelus?

... je to celoslovenská modlitbová sieť ľudí, ktorí hľadajú svoje povolanie, či už povolanie k manželstvu a rodine, alebo povolanie k zasvätenému životu (kňaz, rehoľník, zasvätený laik), alebo byť slobodný pre Božie kráľovstvo. Členovia spoločenstva sa denne modlia „Anjel Pána“ (Angelus Domini) za všetkých, ktorí sa pridali k tomuto spoločenstvu -

„Všetci za jedného, jeden za všetkých!“

... každý člen spoločenstva dostane dvoch patrónov: rehoľníčku, rehoľníka či kňaza, príp. manželský pár a svätého v nebi, ktorí budú spoločne sprevádzať jeho hľadanie povolania. Ak chce, môže so svojim pozemským patrónom nadviazať osobný kontakt.

Viac info: www.angelus.sk

Pozdrav z Afriky

Text a foto: Sr. Katarína Pavelová, SSpS

Milí mladí misionári! Srdečne Vás zdravím. Pokusím sa napísať Vám pár slov z ďalekej a momentálne upršanej Afriky. Volám sa sr. Katarína Pavelová, som Služobnica Ducha Svätého a nachádzam sa v Benine.

Cez Vášho redaktora Miška som bola požiadaná podeliť sa s Vami o skúsenosti z mojej práce a misie v tomto kúte Afriky. Začnem teda pekne poporiadku.

Najprv sa posnažím uviesť Vás do našej reality. Naša Misijná Kongregácia Služobníc Ducha Svätého posobí v Togu a Benine už viac ako dvadsať rokov. Togo a Benin patria do francúzsky hovoriacej časti Afriky. Obe krajiny sú pre nás jednou régiou. V celej réгии máme päť komunít a je nás tu dvadsaťdva sestier. Naša práca a apoštoláty sú zamerané na potreby krajiny a miest, kde sa nachádzame. Pracujeme v pastorálnej oblasti – katechéza a príprava na prijatie sviatostí, práca vo farnosti... Okrem toho sme činné aj v zdravotníctve – máme tri zdravotné centrá, ktoré sú riadené našimi sestrami. Máme dve katolícke materské

V tamojších školách má knihu iba učiteľ

Tradičná domorodá dedinka v krajine Benin

škôlky, za ktoré sú zodpovedné tiež naše sestry. Ďalej sa staráme o internát pre dievčatá s dielňou, kde sa dievčence učia ako sa stať dobrými krajčírkami. A plánov máme ešte veľa – možno ďalšia škôlka, základná škola, internát pre dievčatá... Veríme, že s Božou pomocou budeme môcť urobiť ešte veľa pre našu misiu.

Do Afriky, konkrétne do Toga, som prišla v apríli 2009. Veľmi som sa tešila, keď som vystúpila z lietadla a uverila tomu, že som naozaj v Afrike. Ísť do Afriky bol totiž od malička môj životný sen. Doteraz veľmi neviem prečo, no asi to bolo povolanie, ktoré si Pán pre mňa pripravil.

Prvý mesiac mojej misie som strávila v hlavnom meste Toga v Lome. Niekedy v polovici mája ma regionálna predstavená požiadala, aby som išla do Bassar – jedného z väčších miest v Togu. Tam som mala pracovať v pastorálnej oblasti. Keď som sa poriadne „rozkukala“ a videla, čo a kde sa dá robiť, mojím

apoštolátom a mojou prácou v Bassar sa stala katechéza a príprava detí a mladých na prijatie sviatostí. Mala som na starosti aj deti našej farnosti, s ktorými sme sa stretávali každú nedeľu (išlo o akési stretko/katechézu), robili sme rôzne výlety, obnovy, tábory – niečo v duchu ERKA, ktoré funguje na Slovensku.

Okrem katechézy som sa starala aj o malé deti, ktoré doma nemali čo jesť a boli na tom zdravotne zle. Hovorím o podvýživovaných deťoch. V spolupráci s UNESCO-m tu fungoval program, vďaka ktorému sme pravidelne dostávali potraviny, ktoré sme mohli dať matkám, aby pripravili potravu ich malým drobcom. Niekedy bolo veľmi smutné vidieť nevinné detúrence, ktoré skoro umierali od hladu. No vždy bolo veľkým potešením vidieť po pár týždňoch či mesiacoch, ako naše deti priberajú a tešia sa zo života.

S katechumenmi v Bitchabe

A čo teraz? Budeme sa opaľovať?

Napišem Vám ešte o jednej aktivite v Bassar. V areáli našej komunity sme mali peknú budovu, ktorá nebola ešte zariadená – jednoducho štyri steny. Sestry spomínali, že kedysi mali v pláne urobiť tam knižnicu pre deti a mladých, ale akosi sa to nezrealizovalo. Ja som sa odhodlane prihlásila, že sa do toho pustím a veru, aj keď to bola fuška (lebo som sa stala murárom, stolárom, elektrikárom a všetkým možným, čo bolo potrebné), zo pár mesiacov a knižnica bola zariadená ako sa najlepšie dalo. Dnes je plná kníh, ktoré naše deti potrebujú do školy. V tamjších školách je totiž taký systém, že knihu na štúdium má iba učiteľ a deti si musia robiť poznámky. Našou knižnicou sme chceli umožniť deťom prísť po vyučovaní k nám a v pokoji si doplniť poznámky alebo to, čo nestihli v škole. Dnes, aj keď už nie som v Bassar, sa teším, lebo knižnica stále

Príprava tekutého mydla

funguje a deti z nej majú veľký úžitok.

V Bassar som sa veľmi neohriala – strávila som tam jeden rok. Moja regionálna predstavená ma poprosila, aby som išla do novej komunity, do Beninu. Sestra, ktorá tam pracovala v pastoraľnej oblasti, bola preložená do inej komunity a tak tam potrebovali novú silu.

Moja nová a aktuálna komunita sa nachádza asi 5 km od hranice s Togom. Región sa volá Ouake a konkrétne miesto, kde sme my, sa nazýva Sonaholou. Je to taká väčšia dedina, aj keď naši ľudia tvrdia, že je to mesto. Ide o farnosť, ktorá má ešte ďalších 11 filiálok. Majú ju na starosti naši pátri SVD – farárom je p. Mathias z Ghany a kaplánom p. Henry z Indonézie. Naša farnosť je ešte mladučká, má iba tri roky, takže je to také bábätko, ktorému treba veľa pomáhať. V SSps komunite sme štyri – predstavená je sr. Aldona z Poľska; máme tu juniorku sr. Francisku z Ghany; jednu laičku misionárku Christinu z Rakúska (na jeden rok) a na záver moja maličkosť. Komunita sa nachádza asi kilometer od farského kostola v ešte neobývanej oblasti. Sme tu tak trochu v buši, ale snáď o pár rokov to bude obývaná štvrť

a nebudeme tu iba my. Máme tu problémy s vodou a elektrinou – vlastne vodu a elektrinu viac nemáme ako máme. Ale aj napriek tomu tu sme a snažíme sa žiť a pracovať pre našich ľudí. Naša práca či apoštolát je pastoraľná práca. To znamená katechéza vo farnosti a príprava na prijatie sviatostí, formácia katechetov, stretnutia s deťmi, mladými a dospelými – funguje tu dosť veľa hnutí. CEB – to sú komunity našich kresťanov-veriacich. Každá filiálka (každá štvrť nášho mestečka – farnosti) má svoju komunitu. Raz do týždňa sa tu veriaci stretnú, spolu sa modlia, čítajú sv. Písmo a diskutujú o radoostiach či problémoch svojej komunity, farnosti, diecézy. Každá sestra je zodpovedná za jednu komunitu a tak sa zúčastňujeme pravidelne aj týchto stretnutí. Tiež sa staráme o kostol, navštevujeme chorých a nosíme im sv. prijímanie.

V našej diecéze – Djougou je rozbehnutých pomerne veľa aktivít. Diecéza je mladá, veď tento rok slávi iba svoje

15. narodeniny. Našťastie tu máme biskupa, ktorý je pre nás veľkým darom. Človek, ktorý je neuveriteľne otvorený, ľudský a úžasný pastier svojej diecézy. Neverili by ste, že pozná po mene každého kňaza, sestru a katechéta vo svojej diecéze. Je pravda, že nás tu nie sú tisíce, ale aj tak.... Píšem Vám o ňom aj preto, lebo chcem poprosiť o modlitbu – spomeňte si naňho, prosím, má totiž rakovinu kostí a nie je to žiadna sláva. Nechceli by sme ho stratiť.

A čo tu robím ja? V prvom rade mám niekoľko skupín katechumenov – deti, mladých a dospelých, ktorých pripravujem na prijatie sviatostí. Mávam pravidelné stretnutia: raz do týždňa s hnutím detí, ktoré sa nazýva „Deti misionári“; raz do týždňa stretnutie s mladými, ktorých hnutie voláme „Povolanie“. Tiež mám svoju CEB komunitu, s ktorou sa stretávame jeden večer v týždni. A okrem toho sa stále nájdu nejaké maličkosti – treba zaskočiť

Vodu a elektrinu viac nemáme ako máme

tam, zorganizovať to..., asi to poznáte.

Nie je tu ľahké zorganizovať stretnutie s deťmi, či mladými alebo nájsť deň, ktorý by vyhovoval všetkým na katechézu. Pretože, tak ako v Togu, tu sú deti v škole aj popoludní do 17/18 hod. a okolo 18.30 je už tma. A učiť náboženstvo v škole – tak ako to funguje u nás, to tu neexistuje, lebo Benin je silne moslimská krajina. Ale aj napriek tomu, máme k dispozícii strediu popoludní. Cez víkend máme katechézu či stretnutia s deťmi a mladými. Iné dni v týždni využívame na stretnutia s dospelými. V nedeľu večer sme ako padnuté hrušky, ale stojí to za to!

Spomenula som, že islam je tu hlavným náboženstvom a veru, je to tu dosť silno cítiť. Moslimovia sú naozaj všade a sú pravoverní. Našťastie nie sú extrémisti. Mešity sú na každom kroku. A ich modlitby, fúha! Dlho trvalo, pokiaľ som si zvykla na to, že

Polnočná omša býva niekde aj cez deň

uprostred noci vás zobudí krik z reproduktorov, ktorý počuť široko-ďaleko..., odriekanie ich žalmov či modlitieb a piesní. Vzhľadom k tomu, čo som počas môjho pobytu tu v Benine videla a prežila, musím povedať, že naši moslimovia sú tolerantní. Myslím, že sa snažíme tolerovať sa navzájom.

Ak by som mala porovnať Togo s Beninom, povedala by som asi tolko – tieto dve krajiny sú rovnaké a zároveň rozdielne. Ani jedna z týchto krajín nie je chudobná, obidve majú veľa prírodných a kultúrnych bohatstiev, no zatiaľ sa zdá, že nevedia, ako ich správne využiť a tiež nemajú prostriedky na ich správne využitie. Problém je tiež to, že politici a tí, ktorí sú pri „koryte“, myslia iba na svoje dobro a nie na to spoločné, teda na dobro celej krajiny a všetkých ľudí. V obidvoch krajinách totiž vládne veľká korupcia. Je pravda, že hlavné mesto Toga Lome vyzerá ako taká väčšia dedina, zatiaľ čo hlavné mesto Beninu Cotonou, je na lepšej úrovni. Nájdete tam už super asfaltové cesty, veľké supermarkety..., skrátka čosi, čo už hovorí, že život tam je lepší, ale aj drahší.

Čo sa týka náboženstva, obidve krajiny sú moslimské. Je tu veľa siekt, lokálnych cirkví a prírodných náboženstiev. V každom meste,

dedine, či osade nájdete aj päť-šesť rôznych náboženských skupín. Naši kresťania-katolíci sa nachádzajú všade potroške a snažia sa verne žiť svoju vieru. V mestách je to vidieť lepšie, majú tam aj kostol, ktorý je v nedelu plný veriacich. Vo farnosti fungujú rôzne hnutia a ľudia sú aktívni. Na dedinách či v osadách je to biednejšie, ale tá hrstka ľudí, ktorú tam nájdeme, sa snaží žiť svoju vieru najlepšie ako sa dá. Čo je problémom v Togu aj v Benine, sú ich tradičné náboženstvá, ceremónie „fetiše“, ktorých sú aj naši veriaci ešte

Ochutnávka lokálneho piva Tchoukoutou

často otrokmi. No máme tu aj veľa príkladných kresťanských rodín, manželstiev a mnoho konverzií z islamu, siekt, či tradičných náboženstiev.

Milí čitatelia, milí misijní priatelia, snažila som sa s Vami podeliť o spôsob života, aký tu žijem. Verím, že aj touto cestou ste mohli spoznať aspoň trošku život v mojej Afrike. Chcem Vás všetkých, ktorí si tieto riadky čítate, poprosiť o jednu vec. Skúste každý večer pred spaním vyprosiť jedným Otčenášom a Zdravasom pomoc a požehnanie pre všetkých misionárov na celom svete. Je nás veľa a potrebujeme Vašu duchovnú podporu. Za všetkých Vám vopred ďakujem!

**V láske Ducha Svätého
Vaša africká misionárka,
Katka, SSpS.**

Na prahu nádeje

Zbierka mladých autorov

Text: Gorazd Kohút

Milí naši čitatelia, chcem v týchto riadkoch vyjadriť radosť z toho, že hĺbka ľudského srdca nezostala ukrytá a skrze mladé talenty bola vyjadrená v podobe poézie, prózy i vo forme piesní. Keďže som mal česť patriť medzi tých, ktorí tvorili toto dielo, dovoľte mi priblížiť Vám ho aj cez odbornou-umelecký pohľad, ktorý vyšiel z pera Zuzany Bariakovej a Martyiny Kubealakovej z Katedry slovenského jazyka a literatúry Univerzity Mateja Bela v Banskej Bystrici:

„Na jeseň roku 2010 sa nám dostalo do rúk dielo, ktoré zahŕňa tvorbu takmer dvoch desiatok mladých ľudí. Texty reflektujú lásku vo všetkých jej podobách, otázky (seba)dôvery, (ne)pochopenia, tolerance, strachu, túžob... Autori – všetko mladí muži – prekročili hranicu detstva, aby sa pozreli sami sebe do očí. Na prahu nádeje začína cesta hľadania seba.

Zbierka je aj o nájdení kotvy. Nie však väzniteľky brániacej v pohybe, ale istoty, ktorej sa možno srdcom dotknúť. Takto sú písané aj texty knižky. Žiadne frajerské pózy, ale zdôverujúce sa odkrytia formou básní, reflexií, krátkych próz, ale i obrazov, fotografií či hudby, ktoré sú usporiadané v symbole desatora.

1. Mladý človek na ceste... 2. hľadá, padá, vstáva... 3. s niekým... 4. i sám...
5. hriešny i svätý... 6. v očakávaní a v túžbe... 7. pominuteľný i večný a túžiaci po spojení, svetle a odpustení...
8. dosahujúci naplnenie svojich túžob v intímnom spojení s Kristom... 9. sa stále rozhoduje a túži po šťastí...
10. aby miloval, dával a ďakoval ... Aby žil.

Šestnásť autori sa verejnosti predstavujú so svojimi prvotinami. Niektorých z nich láka i čaro fotografie. Modernú čierno-bielu typografiu dopĺňa viacero farebných, pozorným okom zachytených okamihov života. Súčasťou knižky je tiež hudobná časť v podobe priloženého CD so siedmimi piesňami a inštrumentálnym introm.“

Tolko odbornou-umelecký pohľad. Ja verím, že ak aj nebudete držať túto knihu priamo v rukách, v modlitbe podporíte toto dielo, aby sa dostalo do rúk mnohých čitateľov, zvlášť mladých, ktorí takto pocítia, že nie sú sami so svojimi túžbami, radosťami ale aj búrkami v dospievajúcom srdci.

* * *

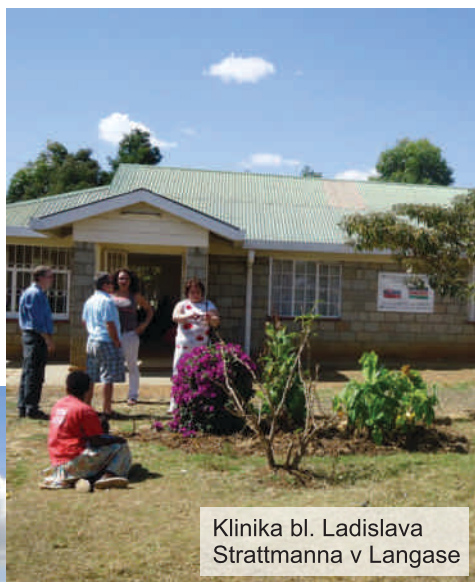
Moja misia v Keni

V minulom čísle som písala o začiatkoch v Keni a o mojich prvých zážitkoch v Muhorni. Teraz by som rada napísala viac o mojej práci v Keni v druhej polovici pobytu, najmä o práci v Eldorete, kde pôsobí aj slovenský kňaz, verbista, Martin Cingel, SVD.

Text a foto: Adka Magerčáková

Adka v Nairobi

Klinika bl. Ladislava Strattmanna v Langase

Eldoret je piate najväčšie mesto v Keni a nachádza sa v horách vo výške našich Vysokých Tatier.

V Eldorete, tak ako i v iných veľkých mestách, sa na jeho periférii nachádza niekoľko slumov, kde bývajú najchudobnejší obyvatelia mesta. Práve v jednom z takýchto slumov (Langas) sa nachádza slovenský projekt, klinika bl. Ladislava Strattmanna, kde som dostala možnosť pracovať do konca svojho pobytu v Keni. Klinika bola situovaná priamo v centre slumu, a tým bola dobre prístupná pre všetkých. Ceny za lieky a vyšetrenia boli veľmi nízke, preto si mohli dovoliť lekársku starostlivosť mnohí, aj tí najchudobnejší, ktorí by sa inak trápili so svojimi ochoreniami doma. Už len

pohľad na chudobné domčeky prezrádzal ich ťažký život a dával vedieť o akých pacientov najčastejšie pôjde. Práca na klinike bola náročná, ale zato veľmi krásna a aj poučná v mnohých smeroch. Denne prichádzalo mnoho ľudí, najmä detí. Napriek tomu, že ich bolo tak veľa, nedalo sa nezamyslieť sa nad ťažkými osudmi mnohých z nich, a zároveň v srdci neďakovať Bohu za všetky dary, ktoré prijímam ako samozrejmosť a za všetky možnosti, ktoré nám život na Slovensku prináša.

Denne prichádzali na kliniku ľudia HIV pozitívni s neistou predstavou o svojej budúcnosti; podvýživované deti, či mnohé siroty; mladí ľudia, žijúci promiskuitný život na ulici, s neveriacou predstavou, že sa dá žiť aj inak; deti pravidelne choré na maláriu alebo rôzne iné ochorenia, ktoré v podmienkach Afriky ťažko liečiť; starí ľudia odkázaní na ich závažné progredujúce ochorenia bez nádeje na možnosť liečby pre ich finančné obmedzenia. Tiež sa stalo, že prichádzali ženy týrané, či deti zneužívané, trpiace pohlavnými ochoreniami. Často ma vedeli svojimi osudmi tak prekvapiť, že som rozmýšľala, ako je to možné, že veľa ľudí na svete žije tak, ako oni? My máme možnosti, ako si zlepšiť život a často ich ani nevnímame ako výhodu?

Kontrast možnosti žiť „normálny život“ v Afrike a u nás je veľký. Často som si priala, aby boli viac zodpovední a zaujímali sa o svoju budúcnosť, ale časom som pochopila, že pre nich budúcnosť nie je až taká dôležitá. Lebo mnohé nevedia tak ľahko zmeniť, keď vyrastajú v takom prostredí. A tak prijímajú život bez veľkej naviazanosti

Práca s deťmi v Eldorete

Aj toto je Afrika; pohľad na hlavné mesto Nairobi

Pohľad na slum v blízkosti Eldoreta

naň, žijú ho z jedného dňa na druhý, tak, ako môžu a vedia v danom momente bez akýchkoľvek veľkých plánov a predstáv o budúcnosti. Napriek tomu na mňa často pôsobili vyrovnané a usmievavo, akoby život tu na zemi nemal pre nich až takú hodnotu a utrpenie dokázali rýchlejšie prijať. Často som mala pocit, že títo ľudia majú k Bohu oveľa bližšie, keď často nemysleli tak na seba ako na svoje deti a v chudobe sa za ne modlili a viac si odopierali, aby ich deti mohli študovať a tým mohli mať lepší život ako oni sami. Mnohí ľudia v Afrike, najmä matky, mi boli príkladom. A bola som rada, že aspoň na nejaký čas som mohla byť súčasťou slovenského projektu sv. Alžbety a vidieť, aká je to veľká pomoc pre týchto chudobných a ako často sa zachráni ľudský život i vďaka pár tabletkám, ktoré boli na klinike ľahko dostupné.

Inou krásnou skúsenosťou pre mňa bola ponuka prísť po práci do Centra sv. Bakithy pre street girls (dievčatá ulice), nachádzajúceho sa hneď vedľa kliniky a porozprávať dievčatám, ktoré

Centrum sv. Bakithy v Langase

Jozefínu Bakhitu vyhlásil za svätú bl. Ján Pavol II. v roku 2000

Krajčírská dielňa v Centre sv. Bakithy

Lôžková časť centra

sa v minulosti často živili prostitúciou, o hrozbe sexuálne prenosných ochorení a najmä o ich prevencii z kresťanského pohľadu. Bolo pre mňa veľmi obohacujúce porozprávať sa s nimi o živote, o hodnote každej ženy a o dôvere, ktorú by mali nadobudnúť vo vzťahu s jedným človekom v manželstve. Často som si priala, aby tieto dievčatá dostali nielen slová, ale častejšie príklady ľudí a manželov, ktorí by im ukázali čistejší a úctivejší život.

Jednou z posledných pracovných skúseností bolo učenie pracovníkov kliniky v Mihangu (Nairobi) počas víkendov. Učili sme bakalárov, ktorí dostali šancu vzdelávať sa na VŠ sv. Alžbety. Mala som ich učiť latinčinu a analytickú chémiu. Ponuku učiť som síce prijala, ale vyžadovalo to náročnejšiu prípravu. Najmä ohľadom analytickej chémie, :). Hodiny boli pre mňa veľkým obohatením a študenti skúšku z oboch predmetov na moje prekvapenie veľmi dobre zvládli, aj keď som mala trošku obavy.

Po návrate na Slovensko sa ma mnohí pýtali, či by som sa do Afriky ešte vrátila. Život v Afrike je síce ťažký, ale rovnako krásny a hodnotný. Preto verím, že sa mi splní prianie a do Afriky sa ešte aspoň raz vrátim.

Kadernícka škola v Centre sv. Bakhity

Klinika sv. Vincenta v Muhoroni

Pacienti kliniky sv. Vincenta s Adkou

Vernosť Ježišovi v sile Ducha Svätého

Pripravila: Sr. Laura, SSpS

„Lebo nič nie je skryté, čo by sa nemalo vyjaviť,
ani utajené, čo by sa
nemalo dostať na verejnosť.“

Mk 4,22

V minulom čísle sme Vám predstavili našu kongregáciu vo všeobecnosti, v tomto chceme ďakovať svätému Trojjedinému Bohu za požehnaných osemdesiat rokov od príchodu Misijných sestier služobníc Ducha Svätého na Slovensko.

V roku 1912 v Stockerau pri Viedni bol založený kláštor misijných sestier. O vstup sa uchádzali aj dievčatá zo Slovenska. Keď generálne vedenie videlo tento záujem, rozhodlo sa založiť komunitu aj na Slovensku. Matka Columba Caspers, druhá generálna predstavená a rakúska provinciálna predstavená a sestra Raphaela Brunsová navštívili Slovensko. Nitriansky arcibiskup Dr. Karol Kmetko a spišský biskup Mgr. Ján Vojtaššák s radosťou a oduševnením ponúkli svoje objekty Misijným sestram.

Na Spiši v dedinke Spišský Štiavnik to bola neobývaná budova „Biskupskej lesnej správy“. Už v máji 1931 prichádzajú prvé sestry do Spišského Štiavniku. Potom prichádza na Slovensko sr. Virgília, Ľudmila Beláková, rodom Moravanka, misionárka v Brazílii. Ona bola určená generálnym vedením za predstavenú novozaloženej komunity. Prcestovala na Slovensko v auguste 1931 a pri návšteve o. biskupa J. Vojtaššáka mu oznámila, že sviatok našej reholnej patrónky – sv. Márie Magdalény 22. júl 1931 sa stal dňom založenia komunity Misijných sestier služobníc Ducha Svätého na Slovensku. Sv. omše prichádzali slúžiť pátri SVD. Obety prvých sestier, ich modlitby, osobný kontakt, ako aj oznamy v časopisoch o založení kláštora padli do úrodnej pôdy srdiec mladých podtatranských dievčat.

Hneď od začiatku sa sestry pripravovali na rôzne apoštoláty: učiteľky, zdravotníčky, hudobníčky, paramentičky atď.

Desať rokov od príchodu na Slovensko tu vznikla samostatná régia Misijnej kongregácie služobníc Ducha Svätého so sídlom v Spišskom Štiavniku. V júli 1946 bol kúpený dom v Ivanke pri Nitre a v auguste prichádzali prvé sestry, aby pomáhali pri jeho zariadení. Prišiel rok 1950 a život sestier poznačila akcia rušenia kláštorov.

Dňa 28. augusta 1950 boli predvolané provinciálne a regionálne predstavené ženských reholí na Slovenský Úrad pre veci Cirkevné, kde dostali nariadenie s okamžitou platnosťou prepustiť reholný dorast - kandidátky a postulanky. Regionálna predstavená Sr. Virgília to zaznamenala v kronike SSpS takto:

„Na spiatocnú cestu z Bratislavy do Ivanky pri Nitre som hneď dostala aj úradnú ochrankyňu, ktorá prevzala dozor nad celým kláštorom Ducha Svätého. Hneď museli nastúpiť naše postulanky a kandidátky, bolo ich spolu 28. Referentka, ktorá priniesla so sebou aj ich menoslov, si ich spočítala, skontrolovala ich mená a oznámila im, že ešte v ten deň sa majú zbaliť a pripraviť na návrat domov, že v kláštore nesmú zostať. Všetky

Sestra vo fabrike Texelen

prepukli v hlasitý plač, aj prítomné sestry plakali s nimi. Bola to veľmi smutná udalosť. Vymohli sme však predsa aspoň to, že smutná rozlúčka a ich odchod sa uskutoční na druhý deň. V ten istý deň, 29. augusta 1950 odpoľudnia a v nasledujúcej noci boli k nám postupne dovážané sestry Marianky - Dcéry Božskej lásky v počte asi 80 sestier. Na druhý deň okolo štvrtej hodiny priviezol autobus naše sestry zo Spišského Štiavniku - ďalších 6 osôb. V Ivanke bolo už 140 sestier, každý kútik bol zaplnený.“

Zadelenie sestier na nútené práce

Táto skutočnosť nasledovala po sústredení rehoľných sestier v hromadných charitných domoch pod dozorom civilných správcov. Sestry boli prísne izolované od vonkajších ľudí.

Niekoľko Misijných sestier bolo vybraných pre kuchyne v Charitných domoch. Sestry si museli palivo donášať zvonku, umývať všetok riad a podlahy. Okrem toho boli pod dozorom ako neslobodní ľudia.

Asi 35 Misijných sestier bolo určených na okopávanie, čistenie a vyberanie cukrovej repy na poli JRD v okolí Nítry. V niektoré dni chodili skupiny sestier oberať paradajky a papriku. Zároveň ku sestrám boli privádzaní aj väzni z Nítrianskej väznice, ktorých zaradili medzi sestry. Obed sa rozdeľoval po vojensky.

Vyvezenie misijných sestier do českého pohraničia

Odvoz začal 11. októbra 1951. Úradne odviezli našu regionálnu predstavenú Sr. Virgíliu, pričom žiadna zo sestier nevedela kam. Naspät' ju priviezli až podvečer. Pri večeri oznámila sestrám, že pravdepodobne pôjdu do Čiech. Každá si môže vziať osobné veci v jednom kufriku a periny. Zakrátko nato vypli elektrický prúd v celej dedine a ľudia mali zákaz vychádzať na ulicu po 20° hodine. Do nášho objektu prišla polícia a vojaci, ktorí chodili po dome bez zábran. Sestry sa balili a prezliekali pri sviečkach. V tom čase už parkovali pred kláštorom tri nákladné autá a na ulici stáli tri autobusy. Šoféri brali batožinu a hádzali na autá. Sestry sa všetky zišli o polnoci v kaplnke, kde domáci duchovný, páter Šesták, vyložil Sviatosť Oltárnu a po polnoci podal sv. prijímanie a po ňom sviatosťné požehnanie. V sile Božieho Ducha a pod ochranou Panny Márie, sv. Jozefa

a archanjela Rafaela sa vydali sestry na cestu do neznáma. Celou cestou prebehovali pri autobusoch hliadkové taxíky. Nad ránom, pri brieždení stálo mnoho ľudí popri ceste na zástavkách autobusu s pohľadom upretým na sestry. Sr. Bohumira a Sr. Jaroslava sedeli spolu. Mali v ruke veľký hárok bieleho baliaceho papiera s nápisom, ktorý kľádli sriedavo na okno autobusu. Nápis znel: „Nevieme, kam nás vezú.“ Okolo 18° hodine sa ocitli na továrenskom dvore Texsen v Horním Starém Měste

u Trutnova. Sestry privítal riaditeľ továrne. Po večeri boli rozdelené na dve skupiny. Najmladšie sestry a všetkých 22 novíciek určili do neďalekej továrne v obci Bernardice v nádeji, že ich prehovoria prejsť do civilného života. Ale všetky

Kláštor sestier v Spišskom Štiavniku

sa dožadovali žiť a pracovať spoločne s ostatnými spolusestrami. Hovorili im: „Musíte sa obliecť do civilu a budete hneď prepustené z továrne a dostanete aj veľa peňazí.“ Sestry jednohlasne prehlásili: „To neurobíme, aj keď by sme mali celý život pracovať v továrni.“ V tom bola ich sila. Sestry spomínajú:

„Bolo pre nás veľmi bolestné, keď v júni 1952 z nášho kruhu internovali regionálnu predstaviteľku, Sr. Virgíliu, do uzavretého kláštora v Hejniciach v tom presvedčení, že sa všetky rozídeme, keď odstránia predstaviteľku. Zostali sme však všetky pevné a jednotné a zvolili sme za predstaviteľku sr. Marislavu Chrenkovú - majsterku novíciek. Naša trojsemená práca v továrni sa skončila v januári 1959. Potom nás premiestňovali do zamestnania v sociálnych ústavoch pre postihnuté deti a starých ľudí na pohraničí

v severných Čechách. Na Slovensko sme sa mohli postupne vrátiť až v roku 1968. Za šťastné splnenie tejto našej neobvyklej misie sme vďačné Bohu a modlitbám spolusestier celej Kongregácie a šľachetným ľuďom.“

Régia však nezaušla. 25. júna 1984 bola slovenská régia povýšená na provinciu. Žije a rastie a mnohé mladé sestry odchádzajú do misií. Po roku 1989 boli sestrám vrátené kláštory v Sp. Štiavniku a v Ivanke pri Nitre. Otvorili sa nové komunity s mnohorakou misijnou činnosťou. O súčasnom živote misijných sestier na Slovensku sa budete môcť dočítať v nasledujúcich číslach.

Nech žije sv. Trojediný Boh v našich srdciach a v srdciach všetkých ľudí i naďalej!

Vďaka Ti Bože za všetky milosti uplynulých 80-tich rokov!

Sestry v kaplnke Misijného domu

Sestra vo fabrike Texelen v Horním Měste u Trutnova

Z domova a zo sveta

Za hranice všedných dní

Tradičný Pfingstfest v Misijnom dome svätého Gabriela v rakúskom Mödlingu bol aj tento rok za účasti mladých z Terchovej. Dopravádzal ich tam páter Baláž a seminarista Michal. Na tomto festivale, kde sa stretnú mladí, aby oslávili Ducha a jeho dary, sa pracuje v niekoľkých skupinkách, ktoré majú pripraviť program pre toto trojdnie. Modlitby a liturgické slávenie doprevádza spevokol, ktorý je už tradične skupinou, kam sa zapisujú Slováci. Tohtoročné heslo festivalu bolo Aussieben – čiže preosiať, ale tiež to znamená zo siedmich. Preosiať, čo je v nás a vyzdvihnúť sedem darov Ducha Svätého a tak šíriť radostnú zvesť. Súčasťou festivalu je i udeľenie misijných krížov laickým misionárom, ktorí sa chystajú na svoju ročnú misiu.

Úvodný program v parku sv. Gabriela

Pripravil: Michal Vrták, SVD

Téma festivalu - 7 darov Ducha Svätého

Spevácky workshop pripravoval spevy na liturgiu

S misionárom na cestách

Traja seminaristi, Milan, Tomáš a Michal, sa zúčastnili na svätej omši a misijnej prezentácii v obci Kmetovo, kam si farníci pozvali ako hosťa na ich „FarFest“ pátra Radoslava Kottru, SVD. Na dovolenke na Slovensku je po takmer štyroch rokoch. Po omši, ktorá sa konala na futbalovom ihrisku a po povzbudivých slovách pátra v homílii, sa všetci presunuli do kultúrneho domu. Tam sa konala najdlhšia časť piatkového programu – rozprávanie o Kube doplnené o pútavé fotografie. Veriaci z farnosti Michal nad Žitavou sa odvdáčili za prezentáciu potleskom a chuťnou tortou. FarFest Cingáč je podujatie, na ktorom spolupracujú veriaci z celej farnosti pod duchovným dohľadom farára Vladimíra Palkoviča. Piatkovou sv. omšou sa tento festival iba začal. V nasledujúci deň bolo na programe veľa súťaží i dve tomboly, diskotéka a zaručene dobrá nálada. Všetko v duchu mena festivalu Cingáč alebo inak povedané zvonec, ktorý má prebrať človeka k radostnému prežívaniu svojej kresťanskej viery.

Kňazská vysviacka

Foto: Martin Ligáč

Po skončení teologických štúdií prijali štyria naši spolupratelia kňazskú vysviacku. Vysvätil ich Mons. Marián Chovanec, pomocný nitriansky biskup. Od 18. júna máme teda štyroch novokňazov. Johnyho Ambattu a Martina Madasseryho z Indie, Jána Mátika z Tajova a Kamila Kočana z Úľan nad Žitavou.

Na druhý deň mali svoju prvú spoločnú primičnú omšu v Kostole sv. Arnolda Janssena v Petržalke. Nasledovali primičné sväté omše v obciach našich spolupratov a po krátkej dovolenke na Slovensku odcestujú Martins Johnym do Indie, aby i vo svojich rodiskách odslúžili primičnú svätú omšu.

Svätiaci biskup Mons. Kiss-Rigó László a naši spolupratelia z Maďarska

Po vysviacke pred Misijným domom v Nitre na Kalvárii

Maritn, Janko, Kamil a Johny s Mons. M. Chovancom

Maďarský P. provinciál F. Juhoš, SVD oblieka diakonskú štólu Frt. Lourdurajovi, SVD

Diakonát v Maďarsku

V máji sme sa zúčastnili na diakonskej vysviacke nášho indického spolubrata Lourduraja Chavvakula, SVD v Budapešti. Vysvätil ho segedínsky diecézny biskup Kiss-Rigó László, ktorý má k Indii blízky vzťah. Jeho rodičia tam pracovali v diplomatických službách, takže sám prežil časť detstva v rodnej krajine nášho spolubrata. Na vysviacku pricestoval i náš novicmajster P. Baráth s novicmi, ktorí skrášlili slávnosť aj niekoľkými piesňami a hudobným doprovodom.

Arnoldova hádanka č. 3 Rozlúčka s náčelníkom

Pripravil: Peter Fillo, SVD

V jednom indiánskom kmeni zomieral starý náčelník. Náčelník mal tulec s tromi šípmi, ktoré mali pre neho veľkú hodnotu. Zavola si svojich troch synov, každému dal svoje požehnanie a s každým sa osobne rozlúčil. Keď prišiel prvý syn, starý indián mu dal jeden šíp. Rovnako dal jeden šíp aj druhému synovi. Nakoniec prišiel tretí syn a aj tomu dal starý indián jeden šíp. A v tulci zostal jeden šíp.

Riešenie z minulého čísla:

Žiť alebo umrieť...

Misionár mohol požiadať, aby pred losovaním skontrolovali truhlice. Zistili by, že v truhliciach boli dva čierne kamienky, jeden by nahradili bielym a misionár by si vybral jednu truhlicu. Šancu na prežitie by mal 50 na 50. Avšak v zadaní je, že dostal myšlienku, ako sa môže s istotou zachrániť, takže to, že v truhlici sú dva čierne kamienky prezradiť nemohol.

Preto si misionár vybral jednu truhlicu, otvoril ju a kamienok rýchlo prehltol. Keďže chceli domorodci spravodlivý rozsudok, museli otvoriť druhú truhlicu a pozrieť, aký kamienok sa nachádza v nej. A keďže v druhej truhlici sa nachádzal čierny kamienok – logicky si teda misionár musel vybrať biely.

Misionár mohol kamienok aj zahodiť preč, alebo sa ho nejakým iným spôsobom zbaviť, avšak tam by hrozilo nebezpečenstvo, že ho niekto uvidí. Preto bolo najistejšie zjesť ho.

Otázka: Ako je možné, že v tulci zostal jeden šíp?

Poznámka: Starý indián mal presne tri šípy a každému z troch synov dal práve jeden šíp. Synovia šípy prijali a žiaden syn mu šíp nevrátil. Starý indián si nevyrobil nový šíp, ani mu nikto ďalší šíp nepriniesol.

Správne odpovede zasielajte e-mailom na mladymisionar@gmail.com.

Zo správnych odpovedí vyžrebujeme jedného, ktorého odmeníme.

Za odpoveď z predchádzajúcej hádnaky sme odmenili Barboru z BA.

Na časopis, podporu misijnej činnosti a formácie misionárov:

Gizela Bištuťová, Katarína Šteflíková, Mária Valková, Štefánia Šuláková, Jozef Krajčovič, Marta Cenkerová, Ita Víťazová, Vladmír Rádi, Magda Luptáková, Mária Galbavá, Anna Kramárová, Jaroslav Krchňavý, Eva Hudáčková, Florián Krajník, Ludovít Bakay, Terézia Biresová, rod. Kottrová, rod. Peštová, rod. Hudáková a ružencový spolok zo Sniny a ďalší dobrodinci zo SR a ČR.

Farnosti:

Bystre, Hruštín, Levice, Liptovský Mikuláš, Lokca, Lomná, Lúčka, Mníšek nad Popradom, Námestovo, Nedožery-Brezany, Nový Hrozenkov, Podhájska, Rybany, Snina, Stará Lubovňa, Štefanov, Teplička nad Váhom, Terchová, Trávnica, Trstená, Úľany nad Žitavou, Vaďovce, Vavrečka, Veľká Hradná, Vidiná, Vieska nad Žitavou, Vrábľa, Vranov nad Topľou, Zákopčie.

Všetkým darcom vyslovujeme Pán Boh zaplat'!

Ak by ste aj vy chceli podporiť našu misijnú činnosť, môžete tak urobiť šekom na našu adresu s heslom „na misijný dorast“ alebo na číslo účtu: 4220079118/3100

Naša adresa:

Mladý Misionár
Misijný dom Arnolda Janssena
Krupinská 2,
851 01 Bratislava

Mail: mladymisionar@gmail.com
Web: www.mladymisionar.sk

- Dežo, kolko?
- Dvadsať.
- A čo dvadsať ?
- A čo kolko?

Aký je rozdiel medzi zajacom, čo uteká
a zajacom, čo letí?

Ten, čo letí, má na chrbte jastraba.

Janko, vieš plávať? - pýta sa pani
učiteľka.

Áno, viem.

A kde si sa to naučil?

No predsa vo vode!

Na preventívnej prehliadke:

- Kolko tak cez deň spíte? - pýta sa
doktor.

- Tak najviac dve hodiny - odpovedá
pacient.

- Ale to je strašne málo, nie ste potom
unavený a ospalý?

- Ale nie, mne to stačí, veď v noci si
pospím aj deväť hodín.

- Pane, prečo nemá táto krava rohy?

- spýtala sa mladá dáma
z neďalekého mesta.

Farmár sa na ňu zadíval a po chvíli
povedal s trpezlivým tónom v hlase:

- No, milá slečna, je to silný dobytok
a mohol by s rohmi narobiť mnoho

škôd. Niekedy odstraňujeme rohy
pílkou na železo. Inokedy môžeme

vyriešiť problém s rohmi ešte keď je
dobytok mladý. Stačí pár kvapiek

kyseliny na miesto, kde by ich rohy
mali narásť a proces rastu sa im

zastaví. Sú aj niektoré plemená
hovädzieho dobytká, ktorým nikdy

nenarastú rohy. Ale dôvod, prečo táto
krava nemá žiadne rohy, slečna, je,

že je to kôň.

Misijné prázdniny 20

iny
11

Od 11. júla sa konali Misijné prázdniny po novom. Do Vrábľ prišlo takmer 50 mladých ľudí, ktorí mali možnosť dozvedieť sa čo-to o misiách, nahliadnuť do sveta, kde život viery potrebuje pomoc zvonka, ktorú neraz tvoria i našinci. Na druhej strane mohli spoznať aj misionárov a misionárky pôsobiacich u nás. Počas tohto misijného týždňa bolo pre mladých pripravených veľa zaujímavých hier, turistika, opekačka, či možnosť zakúsiť misie na vlastnej koži v Klube dôchodcov. Tak mohli nielen počúvať o misiách, ktoré máme konať bez ohľadu na to, či sme si zvolili zasvätený život misionárov alebo nie, na mieste, kde žijeme. Každá aktivita, či už to bol šport, tvorivé dielne alebo súťažné poznávanie krajín malo svoj vrchol v nekrvavej obete svätej omše, ktorú pre nás denne slávil naši pátri verbisti. V piatok 15. júla, keď sa týždeň Misijných prázdnin končil, sa nenašiel v radoch účastníkov alebo animátorov, ktorí tento program pre nich pripravovali, nik, kto by neodchádzal vnútorne obohatený.

*„Pevne drž moje kroky na svojich chodníkoch,
aby moje nohy nezakolísali.“*

Ž 17,5

